

Heide vertelt

nummer: 109

30 januari 2022

45 jaar De Brug!

Op zaterdag 18 september werd ik, zoals vele anderen, uitgenodigd om de 45ste verjaardag van De Brug te vieren in Heide-Kalmthout. We begonnen met een gezongen eucharistieviering in een volle kerk, gevolgd door een receptie en een gezellig samen zijn. De Brug VZW is een vereniging die op een eigentijdse en gestructureerde manier aan ontwikkelingssamenwerking doet, erkend door de Gros Kalmthout (Gemeentelijke raad ontwikkelingssamenwerking). Momenteel zijn 850 gezinnen er lid van. De vereniging is vooral ingeplant in Heide, Kalmthout, Kapellen, Wuustwezel en Essen.

De beginfase.

Een parochie in Kiel (Antwerpen) verzamelde een mooie som geld voor mijn confrater Frans Overlaet, missionaris in Congo. Hierop kwamen drie jonge mannen van Heide-Kalmthout bijeen. Na inlichtingen en raad gevraagd te hebben startten ze een ontwikkelingssamenwerking. Ze vergaderden en planden, en hun vrouwen verzorgden de briefwisseling met missionarissen en lekenhulpers in de derde wereld. Die jonge en dynamische groep opteerde voor kleinschalige projecten. De activiteiten groeiden zienderogen. Zodoende kregen tientallen mensen - actief in missielanden – steun, soms gedurende vele jaren.

“Missiefeesten”

Op het einde van elk jaar was er een solidariteitsmaal, georganiseerd met de hulp van vele vrijwilligers uit verschillende hoeken. Telkens werden meer dan 1.200 mensen verwelkomd. De ‘ontbijt-aan-bed-actie’ is gestart in 1994. In 2001 werden er 2.753 pakketten aan huis afgeleverd door 140 vrijwilligers. Sinds de oprichting zijn er al 28 concerten gegeven. Ook jongeren hebben zich ingezet met verschillende activiteiten. Gedurende de 45 jaar van het bestaan werden er 74 projecten in 36 verschillende landen gesteund. En met succes, want elk project wordt opgevolgd door mensen ter plaatse. Ieder project heeft een lokale projectleider. We hebben de 45ste verjaardag van De Brug met veel dankbaarheid en vreugde gevierd. Maar men vreesde wel de 50st niet te kunnen vieren. Als bij wonder zijn er vijf vrouwen opgestaan om de solidariteit en de ontwikkelingssamenwerking verder te zetten. Het werk van De Brug mocht niet verloren gaan. Die duurzame solidariteit is ook ijveren voor rechtvaardigheid en vrede.

(bijdrage van Karel Van Laer, ingezonden door François Overlaet)

Van Karel tot Karel (vervolg)

Eenmaal van school werd ik al snel lid van de BJB: “Boeren Jeugd Bond”. Met geregeld vergaderingen, teerfeest, toneel spelen en zomerfeest. De vergaderingen waren steeds plezierig, met veel gezang. Er werden veel liedjes aangeleerd, Vlaamse, “in de stille Kempen”, enzovoort. Ook Zuid-Afrikaanse zoals “men Sarie mareis”. Het teerfeest was steeds bij een boer thuis, gewoonlijk met een paar dochters, ook andere meisjes kwamen dan opdienen. Ik denk dat het bij ons ook een keer geweest is. We speelden ook jaarlijks toneel. Ik heb daar dikwijls aan meegedaan. Ik heb zowat van alles gespeeld: professor, cafébaas, politiecommissaris, postbode, herenboer, huisknecht, ouwe

vrek, enzovoort. Het was toen nog niet gemengd, er mochten absoluut geen meisjes meedoen. Later heb ik zelfs nog een paar keer toneel aangeleerd, zowel bij de BJB-jongens als de meisjes. Zoals je ziet was alles strikt gescheiden. Zo ook het zomerfeest, een sportfeest met veel loopwedstrijden. Daar moest men toen nog met de lange broek lopen. Die lange blauwe werkbreeken, ongelooflijk maar waar. Het moest allemaal goed gescheiden en zeer zedig gebeuren. Er is sindsdien veel veranderd, ja. Op deze zomerfeesten presteerde onze afdeling altijd zeer goed. Het ging tegen alle afdelingen van Kalmthout, Essen en Wuustwezel, zo 'n 10-tal. We hebben dat feest 10 jaar achter elkaar gewonnen, met dank vooral aan de Stevens familie. Ik heb daar niet veel aan bijgedragen, ik was gene glatte, zoals men dat toen zegde. Toch heb ik eens meegedaan, en nog gewonnen ook. De koers heette "potje kop". We moesten met een potje water op ons hoofd 50 meter lopen. Verscheidene liepen mij voorbij maar die verloren allen hun potje water (je moest het los laten staan natuurlijk), en ze moesten dan terug naar de startlijn. Het mijne bleef staan en zo kwam ik als eerste over de meet, hoera hoera. De medische voorzieningen waren vroeger bijlange na niet zoals nu. Zo zag je van alles dat je nu zo goed als niet meer tegen komt, zoals ne patscheiter (een ontstoken oog), fijt aan de duim, scheve zwarte en ontstoken tanden, nen ontstoken baard, mensen die zo krom liepen als een knipmes, of met nen bult of bochel. Ook neusbloeden, zoals bij mij, waar je niet veel aan kon doen, en oudere mensen die nog nauwelijks konden bewegen en met een stok of kruk liepen wegens versleten gewrichten. Ook zweren en grote etterende steenzweren kwamen veel voor: schurft, luizen en vlooiën en hopen vliegen die je niet buiten kon houden. En dan spreken we nog niet van allerlei ziekten die nu niet meer bestaan maar dikwijls dodelijk waren. Niet iets om

direct vrolijk van te worden maar het was nu eenmaal zo. Met de jaren kwam ook de tijd van uitgaan natuurlijk. Eerst mochten we al eens wat langer op de kermis blijven maar spoedig kregen we wat pré. In 't begin zowat 50 frank, of nu €1.25, maar een pint kostte maar 5 frank, 12,5 cent nu. Ons uitgaanscafé was al spoedig op "'t hoekske", nu de Zoete. We hadden maar 1 uitgangsdag, en dat was zondagavond. Dan zat

de hele boerenjeugd aldaar, maar zonder meisjes natuurlijk. Op de kermissen dansten we wel eens met de meisjes, maar daar bleef het bij. In die tijd werden nog weinig foto's genomen. Wel werden wel eens klasfoto's genomen, ook per kind, en van toen is mijn oudste foto, gezeten naast ons Maria op de bank. Ik was toen al een jaar of 5 denk ik. Toen ik pas van 't school was heeft een meisje van de Heikant mij eens getrokken, gewoon op de fiets, die foto heb ik nog, en een heer die om melk kwam heeft eens een reeks foto's genomen van ons allemaal, en die zijn er ook nog. Begin jaren '50 hebben ik en onze Jos eens een fotoapparaat gekocht. Het was een vierkant doosje en dat moest je niet aan je oog maar op je buik houden. Het was iets goedkoop, maar we hebben er toch goede foto's mee genomen. In de zomer verbleven er steeds veel Joden in onze straat en in Heide. Velen kwamen bij ons om melk, en steeds 's avonds bij het melken aan de wei. Ze moesten het melken zien en bij een paar moesten we zelfs in hun eigen emmer melken, een speciaal volkje. Speciaal gekleed, met hoeden en ook met lange fabriezen (een soort bakkebaarden). Op reis gaan stond bij de boeren zelden of nooit op het programma. Met de fiets naar Scherpenheuvel, ja dat was al ver. Ik ben eens 14 dagen weg geweest, maar dan om te werken met de bouwde van de spekpater.

Huizen bouwen voor de vluchtelingen van de oorlog. Het dorpje heette: "Waldkappel". We hebben toen ook het IJzeren Gordijn bezocht: een grote prikkeldraad dwars door Duitsland, tussen de Russische zone en de Westerse zone, nu gelukkig al lang weg. Het was een mooie belevenis. Met het ouder worden ging ik ook wel eens naar de cinema. TV bestond niet. Er waren toen 2 zalen in de Bessemhei, het volkshuis en het Blauw huis, waar nu apotheek Frank is. De eerste films die ik zag

maakte een geweldige indruk op mij. We hadden dan ook nog niets van dien aard gezien. Vooral cowboy films met John Wayne en films van de Dikke en de Dunne vond ik geweldig. En was er een film van Esther Williams dan werd dat druk doorverteld. Die kwam dan wat paraderen in badpak, niet ik bikini, hoor! Een vol badpak, zoals dat toen was, maar dat was al zeer gewaagd. Onze ouders hadden liever niet dat we naar de cinema gingen. Ik zei daar thuis niets van. Ik denk dat ze het echter wel wisten, maar ze zeiden er niets over. Televisie bestond vroeger niet en ik weet nog goed dat ik het voor de eerste keer zag. Ik was al 18 jaar, in 1956 dus. Ik wist wel dat het bestond. In de gazet werd er meermaals over geschreven. Maar die dag reed ik met de fiets over de Kapellensteenweg en ik zag een groepje mensen staan bij een electricwinkel. In de etalage stond een klein schermje en daar bewogen beelden op. Ik dacht bij mezelf: "dat is televisie". Ik zette me bij het groepje en heb gekeken. Het was een uitzending van een voetbalmatch van de wereldbeker in Zwitserland. En zo begon een nieuw tijdperk, dat met TV, en dat was een grote nieuwigheid. In het begin hadden nog weinigen er één, en we gingen wel eens kijken bij tante zus of zo. Vooral "Schipper naast Mathilde" was geweldig, maar in het begin vond je alles geweldig. In 1960 hebben ze er bij ons 1 gekocht, en toen begon een heel nieuw leven: 's avonds TV kijken. De spellekesavonden waren voorbij. Ik wil ook nog even het verhaal vertellen van tante Trien, een zuster van grootmoe van den Heuvel. Lang voor onze tijd had ze met haar man geboerd. Ze hadden geen kinderen en ze hadden hun boerderij verkocht aan grootva Van Looveren. Ze kochten een huisje in het dorp om te gaan rentenieren, zoals dat heette. Maar de 2 wereldoorlogen zorgden voor een grote geldontwaarding en hun geld was op. Haar man was overleden, pensioen bestond niet, en tante Trien leefde van de Openbare Onderstand (nu OCMW) en ook van wat giften van de familie. Ze had enkele kippen en ons moe zegde wel eens: "doe maar wat graan naar tante Trien" en ik en onze Jos deden dan een zakje graan naar tante. Die was dan zeer blij. Ik zag ze nog voor me, als zeer oud, vol rimpels, krom, traag en zeer armoedig gekleed in een zeer armoedig huisje. Dat blijft me tot heden nog zeer bij. Op sportgebied heb ik niet veel gepresteerd. Het bleef bij kijken, vooral voetbal dan. Ik was supporter van Kalmthout SK en heb er vele matches gevolgd. Ik reed ook wel eens met de fiets naar den

Antwerp en ook den Beerschot. Maar de matches van België-Holland blijven mij het meest bij. 70.000 man op den Antwerp. Nonkel Leon zorgde voor een kaart. Was me dat een drukte! Duizenden fietsen. In het stadion werd je rij voor rij geplaatst op de staanplaatsen. Als de rij vol was werd er geteld en dan riep men: "er moeten er nog 1 of 2 bij!" nog wat dichter bij elkaar, en dan werd de rij voor u geplaatst. Daar stonden we gelijk haringen in een tonnetje. Hollanders en Belgen

door elkaar, want hooligans bestonden toen niet. En zo heb ik de sterren van toen: Coppens, Mermans, en zo, meermaals zien sjotten. In die tijd vroegen nonkels en tantes wel eens om een avondje te komen kaarten met nog anderen van de familie. Zo waren we op ne keer bij één dezer en nonkel zei: "voor we gaan kaarten gaan we eerst eens naar de varkens kijken". Hij doet de deur van het kot open en wat zien we: het krioelt er van de ratten, hopen ratten die naar alle kanten weg willen. Van de verbazing bekomen pakken we een stuk hout en kloppen erop los. Je kon er niet naast kloppen, vooral op een paar palen naar boven naar een vals plafond. Toen ze weg waren lagen er tientallen dode ratten. We zijn die avond nog een paar keer gaan zien, we stormden dan met stokken in de hand het kot binnen en klopten erop los, nooit gezien. Ook bij ons thuis hebben we ook wel eens veel last gehad van ratten. Ze zaten op de schelft boven de koestal. Ze verscholen er zich in het hooi en stro. Je kon niet op de schelft komen of je zag er wel enige wegvuchten. We

hebben dan al het hooi weggehaald en dan nog zaten ze verstopt in alle mogelijke hoeken en spleten. Maar met vergif en er veel jacht op te maken hebben we ze toch weg gekregen. Toen ik wat ouder werd ben ik wel eens bij nonkels op de boerderij gaan helpen bij het hooien, inkuilen of oogsten. Ik bleef er dan ook wel eens slapen, en op ne keer, ik sloeg de lakens open, en er sprong een muis van tussen. Of ik die nacht goed geslapen heb weet ik niet meer maar in 1957 en al 21 jaar dacht ik: "ik moet aan mijn toekomst denken", en ik wilde gaan werken. Er zat niets anders op dan naar een fabriek te gaan. In het veevoederfabriek van den Boerenbond in Merksem vroegen ze volk. Ik ben me gaan aangeven en kon direct beginnen. Maar dat viel in het begin niet mee: shiftwerk, vroege, late en nacht en dikwijls zwaar werk. Zakken van 50 en soms 100 kilo, maar het was een goeie leerschool voor later aan de dok. Ik verplaatste me met de trein, maar ook wel met de

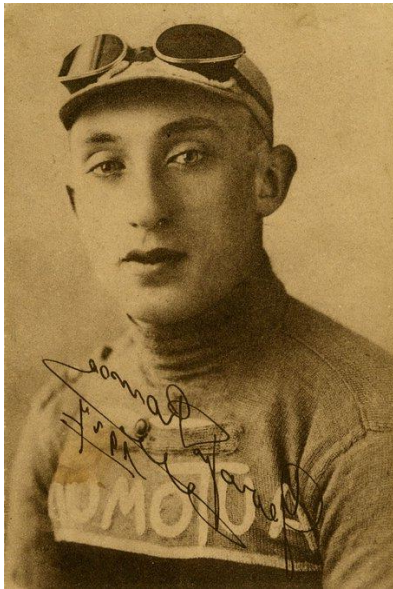
brommer. Als oudste van zes moest ik niet naar "den troep", er was toen nog dienstplicht. Toch hadden ze voor ons iets speciaals bedacht: alle vrijgestelden moesten een halve dag soldaatje spelen, en dat was dan de zaterdagmiddag tussen 2 en 6 uur. In 't begin om de 14 dagen, later nog een paar keer per jaar, en ook elk jaar een week op kamp in Lombardszijde. We kregen ook soldatenkleden, en zo reden we op zaterdag in tenue met de fiets met nog een paar maten naar de kazerne van Hoogboom. Ik was ingedeeld bij de chauffeurs, we waren met een 30 man. We moesten achterop nen camion plaatsnemen, en men reed met ons naar de Frilinglei in Brasschaat. Er was ne camion of 3 of 4, en we moesten om de beurt een toertje maken met zo'n camion, weg en weer over de Frilinglei. Ik heb er zo leren autorijden, maar dat rijden met zo'n

oude legercamion, die de oorlog nog had meegemaakt, dat was me wat: geen stuurbevestiging natuurlijk, en ook het schakelen dat was me wat, dat ging zo: pedaal in, vitesse op vrij, pedaal uit, tussengas geven, pedaal in, schakelen, pedaal uit; dat was wat anders dan met een stuur bevestigde automaat rijden, zoals ik nu lang gereden heb. Bij het rijden zat er steeds een beroepsmilitair naast je die je begeleidde, en op ne keer, we hadden een eindje gereden, staat er aan de kant een andere militair, mijne maat vraagt of ik even wil stoppen, en deze springt mee in de camion. Hij gaat gewoon op de schoot van de andere zitten, en ze vragen aan mij of ik wil rijden naar een plaats die zij aangeven. Na wat links en rechts rijden komen we aan een café, ze vragen te stoppen, en of ik mee ga met hen, "ja ik ga mee". Het café is een echt soldatencafé, er lopen een paar zeer kort gerokte meisjes rond, men maten zijn daar blijkbaar goed bekend, want de meisjes hebben erg te doen met hen, en ze zitten spoedig op hunne schoot. Ik mag een pintje meedrinken, en kijk de boel maar wat af, ik was een volslagen bleuke op dat gebied. Na een goed half uurtje stappen we terug de camion in, en we rijden terug of er niets gebeurd is. En zo verliep een zeer leerzame dag bij den troep. Op ne keer stonden we wat rond te lummelen, als plots ne sergeant die wat verder stond tegen mij van zen oren begon te maken. Eerst begreep ik niet goed waarover hij het had, maar het was omdat ik met men handen in men zakken rond liep, een houding het Belgische leger volstrekt onwaardig. Hiermede heb ik zowat de dingen opgenoemd die mij het meest zijn bijgebleven in mijn jonge jaren, er waren nog belangrijke dagen zoals Plechtige Communie met drie keer op nen dag naar de kerk en zo, maar wat nu een belangrijke dag is, namelijk de verjaardag, dat werd toen helemaal niet gevierd. Die dagen gingen voorbij zonder dat er een woord aan vuil gemaakt werd. Nog andere dingen klinken nu eigenaardig, mekaar een hand geven bestond niet in het boerenleven, en een kus of knuffel al helemaal niet! Ik denk dat ik de eerste keer dat ik iemand een kus gaf ik gedacht heb: "alle, wat doet die nu?" Lichamelijk contact! Niets daarvan, ook geen knuffels bij kinderen, hooguit even op de schoot zitten, ook geen knuffels mee naar bed enzo, dat is nu heel wat anders. En zo wordt het stilaan tijd om afscheid te nemen van de tijd dat: - er nog processies gingen - de pastoor nog door de straat ging om een stervende te "bedienen" met iemand met een luide bel voorop, en we daarvoor moesten knielen, - de doden nog werden vervoerd naar de kerk met een corbillard, - er nog ne wagenmaker, gareelmaker, onderpastoor, bezembinder, scharensliiep, klompenmaker, lantaarnaansteker was, - er nog stoomtreinen en -trams reden, - de bakker en melkboer nog met paard en gereike of fiets hun waren aan huis brachten, - de timmerman

zen waren vervoerde met een stootkar, met een trekhond eronder, - we nog manchetknoppen, een golfbroek, en iedereen een klak of hoed droeg, en de meisjes ne strik in hun haar, - er nog geen plastic zakken en homo's waren, maar als we daarover beginnen kunnen we nog een tijdje doorgaan.

(uit het dagboek van Karel Van den Bergh: Foto 1: oude foto van café Zoeten Inval, Foto 2: oude foto van het Volkshuis, Foto 3: de drukte bij een wedstrijd België-Nederland in het Antwerp-stadion, Foto 4: foto van Karel uit de periode die hij beschrijft).

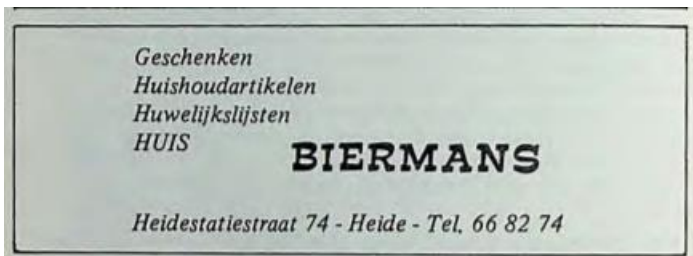
1929: eerste Kalmthoutse veldrit in de Mierennest!

1929, het wegseizoen zat erop, men waagde het in Kalmthout om eens een veldrit te organiseren. Als locatie werd gekozen voor de "Mierennest", eigenlijk de gronden op het einde van de Kijkuitstraat en de Bareelstraat wat toen nog een uitgestrekte vlakte was gekend als de Withoefse Heide. Aan de start kwam ook Georges Ronse, hij was wereldkampioen op de weg geworden en was ook de Belgische kampioen cyclocross. Ook Kalmthoutenaar Jan Meeuwis (den Toort) was één van de te kloppen renners. Zijn ploegmaat Jules Goedhuis, een specialist in het veldrijden, zou de plaatselijke crack proberen naar de overwinning te brengen. Na een bandbreuk van kampioen Ronse leek dit aardig te lukken maar even later kreeg ook de plaatselijke vedette Meeuwis een lekke band. Zo won zijn ploegmaat Jules Goedhuis de allereerste veldrit die ooit op Kalmthoutse bodem werd gereden. Jan Meeuwis werd nog wel tweede voor Georges Ronse die ook mee op het podium mocht!

(eigen bijdrage: bron jubileumwielerboek 1929-1979 van Michael Lambrechts)

Maria Biermans overleden.

Op 12 januari overleed Maria Biermans, zij was de weduwe van Pieter Kuhn. Maria werd geboren in Kapellen op 1 april 1928 en verbleef de laatste jaren in het Sint- Vincentius-tehuis in Kalmthout. Jarenlang was zij de uitbaatster van een zeer

gekende winkel in de Heidestatiestraat vlak aan de overweg. De winkel was in Heide gekend als de "potten- en pannen winkel" maar je kon er nog zoveel meer kopen.

Heide zegt het met Heiligen wee(r)tjes (Paul Witters)

Week 05 van 31 januari tot 6 februari 2022

En zo gaan we in de vijfde week van januari naar februari. Februari en in de volksmond wordt deze ook sprokkelmaand, lichtmismaand, kortemaand, slijkmaand, dooimaand, regenmaand en schrikkelmaand genoemd. Bij helder weer kunnen we op 2 februari al waarnemen dat het één uur langer licht is en de dagen lengen in deze tweede maand met 1u35 minuten.

Op **2 februari** Lichtmis.

Maria Lichtmis wordt **40 dagen na de geboorte van Jezus** gevierd, op 2 februari. Het feest verwijst naar een gebruik ten tijde van Jezus. Volgens de joodse wet moest een pasgeboren jongen 40 dagen na de geboorte naar de tempel worden gebracht om aan het volk te worden getoond (bij meisjes 80 dagen) en te worden toegewijd aan God. Een andere benaming is "**Feest van de**

Opdracht van de Heer” Die is eigenlijk correcter, omdat de dag meer in het teken van Christus dan van Maria staat. Vanaf de 10de/11de eeuw wijdde men met Maria Lichtmis **kaarsen**. Gelovigen kregen sommige kaarsen mee naar huis om hen te behoeden voor onheil. Vandaar de naam Lichtmis. Het Franse ‘Fête de la Chandeleur’ en het Engelse ‘Candlemas Day’ verwijzen ook naar kaarsen bij ons ‘Feest van het Licht’. Traditioneel worden ter gelegenheid van deze dag **pannenkoeken** gebakken. Dat wordt op twee manieren verklaard. 2 februari was vroeger één van de twee dagen waarop de plattelandsbevolking **‘van werk of hoeve kon ‘veranderen’** – de andere dag was 11 november (Sint-Maarten). Dat werd dan ’s avonds gevierd met het bakken van een soort haardkoeken, die later evolueerden naar pannenkoeken. De vorm en kleur van de pannenkoeken worden ook gezien als een **‘verwijzing naar de zon en het licht’**. De traditie zegt dat wie met Lichtmis pannenkoeken eet, een voorspoedig jaar zal hebben... Smakelijk!

Uit de oude doos!

	<p>STEVENS GASTON Geboren te Kalmthout op 27 december 1937 en hier wonende op de Kapellensteeweg 28. Aktief in verschillende organisaties met bijzondere aandacht voor sport en ontspanning.</p>	
	<p>MARCEL DE COSTER Aannemer van bouwwerken. Kapellensteeweg, 300 Geboren te Kalmthout - 41 jaar Gehuwd, vader van 2 kinderen. Beroepshalve geïnteresseerd in urbanistiek. Ontspanning : Sport in het algemeen met 'n voorkeur voor de voetbal sport</p>	<p>JOHAN THEEUWS Laatstejaarskudde techn. ing. Ik ben 22 jaar - geb. op 17-5-1948 Ik was gedurende 13 jaar lid, leider en groepsteiler van Chiro waarna ik mijn activiteiten verschoven heb naar de jeugdbode - jongerenwerking boven de 17 jaar en de Gemeentelijke jeugdraad.</p>
	<p>Mevr. VAN SAS - SMITS J. Ik ben geboren te Desme op 12 februari 1930, moeder van drie kinderen en jaards 13 jaar huwpartner was ik. Ik ben vertegenwoordigster maar mijn volle belangstelling gaat echter naar de jeugd en hun veingheid.</p>	<p>RIBBENS LEO Assistent boomchirurg, bosbouwkundige. Ik ben lid van het ouderkomitee R.M.S. van Natuur- en Stadsbosch en van de vriendenkring van het Officieel Onderwijs.</p>
	<p>Dokter VAN PEEL 34 jaar. Gedurende 8 jaar heb ik contact met jong en oud in Kalmthout en word ik gekonfronteerd met allerlei noden. Ontloken ook een politiek verantwoordelijkheidsgedeeft.</p>	<p>FRANKEN FRANK Beethurs- en spelend lid van Sursum Corda. Medeoprichter van de Kultuurraad</p>

Een politiek pamflet uit 1970 toen een jonge groep mensen een nieuwe politieke groep, onder de naam NK70, hadden opgericht en meededen met de gemeenteraadsverkiezingen die in 1969 werden gehouden. Zij deden het zo goed dat zij meteen deel uitmaakten van een nieuwe coalitie die werd gesmeed: CVP met NK70. Gaston Stevens (sport en jeugd) Marcel De Coster (openbare werken) en Dirk Van Peel (milieu en cultuur) kwamen meteen in het schepencollege terecht. Mevrouw Van Sas en Johan Theeuws zetelden vanaf dan in de gemeenteraad. Tot voor 1970 was er een absolute CVP-meerderheid in onze gemeente, deze jonge ploeg zorgde er in elk geval voor dat er een beter en moderner beleid werd gevoerd. Zo zouden Gaston Stevens en Dirk Van Peel nog lange tijd hun stempel drukken op de Kalmthoutse politiek. Marcel De Coster overleed plotseling tijdens een vakantie, hij was toen nog actief als schepen.

“Heide vertelt” is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.

Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).

Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be

